

örökítette meg őket. Vége lesz az első nagy háborúnak, hazatérnek a frontról az életben maradt festők. Rögtön felkeresték, de néhány költő is jött velük, mint Rilke. És az asszony egyszer csak azt hallja, hogy tőle, onnan a pékbolttól indult el a Junges Rheinland mozgalom.

De jöttek a gyalázatos évek. Boltját, amely egyben galéria volt, „vörös festékes doboznak” csúfolták a hangosodó nációk. Hamarosan följelentette „harmincezer „erkölcsös ifjú és szűz.” Kiköltöztetik a boltból, a képeket elkobozzák. Az újabb háborúban lebombázzák a lakását, odavész mindene. 1947-ben halt meg, elfeledve és elhagyatottan. 83 éves volt.

„A düsseldorfi óvárosból hiányzik egy emlékmű” – ismételte a kezdőmondatot Böll az írás végén, s az emlékmű pár év múlva elkészült.

KORPONAI ERZSÉBET

RENITENS GONDOLATOK A FŐPARANCSRÓL

4.

Mielőtt rátérnék mostani vesszőparipámra :D , a főparancs második mondatára, el szeretném mondani miért is kezdtem bele ebbe az írásba.

A következő év ismét sorsforduló lesz az életemben, mert minden kerek évforduló az. Vagyis ismét gyökeresen át fogok alakulni, immár sokadszor. Mivel így akarom, így is lesz. (Hozzá kell tennem ez nálam alaptapasztalat. Még soha nem fordult elő, hogy amit megálmodtam, az ne vált volna valósággá. A nagy álmodók közé tartozom. :D) Tehát ez egy összegzés a magam számára.

A másik ok, amiért olyan dolgokról írok, amit sokan, sokféleképpen és nálam sokkal jobban leírtak már, ismét egy tapasztalat. Van egy stílusom. Provokatív, a hülyeségig őszinte, akár nagyképűnek is mondható, de ebben is a sokszor emlegetett kétezer éve élt férfiú a mintám. :D Fiatalkoromban azt tanultam, hogy az igazi alázat az a helyes önismeret. Ezt tanultam meg az én istenemtől. Mert az első parancs megtartása magával hozza az ön-tudatot, az értékesség tudatát, ami teljesen ellene megy a hatalmi törekvéseknek. Na, ez a komoly veszély. Nézd meg, mire tanítanak a vallások? Légy engedelmes, hiszen te egy porszem vagy. Hazug, számomra már elviselhetetlen képmutatásra, hamis alázatosságra, teljes kiszolgáltatottságra, elnyomásra épülő és építő rendszerek ezek. Főleg a nőkre és a gyerekekre nézve. Gondolom, ezt nem kell sokat taglalnom. De azért elmondanám, hogy a nőket egyik sem tűri, mármint az igaziakat, csak akik annak látszanak. Sajnálom, kedveseim, tudom, hogy sértő vagyok. De ideje van az ébredésnek. Mire is kell egy nő

lény? Háztartási alkalmazottnak, szex-kiszolgálónak, és főleg engedelmes alattvalók gyártására, mert a férfi kinézetű (durvábbat nem akarok mondani) zsarnokok legnagyobb bánatára ezt a szerepet nem tudják biológiailag felvállalni. Legfőképpen ezért alázzák meg a női nemet, állandó kisebbségi komplexusból, minden vallás ezt teszi. Igazuk is van. Vegyük például a géneket. A nőknek xx kromoszómájuk van, a férfiaknak xy. Nézzük mire jó az x és az y. Az x tartalmazza, mégpedig külön-külön minden egyes darabja a teljes biológiát. Akkor mire jó az y? Hát kérem semmi másra, mint a férfi nemi jellegre és a túlfűtött agresszióra. No, ennyit erről. Nem akarom én bántani a női nemet, szeretem ezt az állapotot, de amíg felvállaljuk ezt a leosztást, addig így jártunk. (Ja, és a dolog főcsattanója: a nők tartják el a perselybe rakott pénzükkkel az egész ingyenélő társaságot. Jót neveltünk ugye?)

A tapasztalatom az, hogy részben kevés a női hang, részben pedig mindenkinek más-más stílus jön be. Most nő fel egy olyan generáció, akiknek szükségük van rengeteg segítségre. Sokfélék, ezért sokféle segítség kell. Sokunknak kellene írni. Ez nem olyan, mint a beszélgetés. Az írást vagy elolvassa valaki vagy nem. Például meglátja a nevemet az írás elején, elhúzza a száját, megvetően köp egyet és továbblép. :D Semmi gond, nyilván nem tőlem kéri a segítséget. Meg fogja kapni máshonnan. Mert mindenki megkapja. De lesznek olyanok, akik az én bolond stílusomat fogják kedvelni. Én pedig csak teszem, amit jónak látok a magam számára. És nagyon ajánlanám, hogy tegye meg más is. (folytatom)

2014.12.16.

5.

„A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. „

„...hasonló ehhez”. Mondhatnám azt is azonos. Mert nem lehet csak az egyik. Mégis a sorrend nem felváltható. Hogy miért? Mert az önszeretetet csak istennel való kapcsolatunkban tanulhatjuk meg, Nem kéne, hogy így legyen, mert a feltétel nélküli elfogadást szüleinknek kéne megadnia, de mivel ők sem kaptak ilyet, nincs minta.

Mindenki teljes bizonytalanságban él. Vajon így kéne élnem? Már gyerekkorban állandóan visszajelzést várunk önmagunk létjogosultságára. Egész életünkben folyamatosan azt figyeljük, korosodván már észre sem véve, hogy ki, mikor, mit és hogyan igazolja vissza szavainkat és tetteinket. Lassan kialakítunk egy komfortzónát, egy csoportot, akikhez alkalmazkodni fogunk. Akik hasonlóan élnek és gondolkoznak. És itt bezárul a kör. Ezt fogjuk gyerekeink számára is „jónak” tartani. Amikor kamaszokban lázadunk, akkor ez ellen tesszük. Idősebb korunkra pedig ezt elfelejtjük. Amikor abbahagytuk a megújulási képességünket, meghaltunk. Van erre egy mondás: a legtöbb ember 30 éves korára meghal, de 70 évesen temetik.

Már nem az istenünkhöz igazodunk, hanem a

komfortzónás életünkhöz, csoportunkhoz. Számítalan lehetőséget kapunk a kilépéshez gyerekeink és unokáink révén, de nem akarunk vele élni. Mert mi tudjuk mi a jó, ők pedig kövessék a mi utunkat, ami nem is a miénk, csak egy csoporttudat. Gyerekeinkkel és unokáinkkal is vissza akarjuk igazoltatni a saját hazugságainkat, kényelmességünket, sokszor boldogtalan életünket. Mert mi már nem akarunk lépni. Pedig 40, 60, 80 és száz évesen is ki kéne vonulnunk egy időre a pusztába, teljesen kiüresedve újra egyeztetni a mi istenünkkel. Mert bizony kiüresedünk, érezzük is, tudjuk is. És mindenféle pótlékokkal eltakarjuk. Unokázunk, dolgozunk, jótékonykodunk (ahogy mi jónak látjuk), tevékenykedünk halálunkig, csak nehogy szóba kelljen állni azzal a belső hanggal. Amortizálódunk, katasztrófálisan nézünk ki testileg is, és amortizálódik a környezetünk is. Ugyanabban a lakásban élünk, akkor is ha már nem kéne, mert túl nagy, túl sok a kacat, ami lehúz. Ami körülvesz, az én vagyok. Egy idő után már nem vesszük észre a kopottságot, a koszt sem, sőt megsértődünk, ha a gyerekeink esetleg felajánlják, hogy kitararítanak. Na, ekkor már leépültünk.

Míg ha kiszállunk a pusztába egy időre, visszajövet ezt mind látni fogjuk és újult erővel változtatunk is rajta. Kidobjuk a kacatot kívül, belül. Sok üres hely lesz, levegő, napfény.

A természetben élek, a kertemben rengeteg lombhullató és örökzöld növény van. A selyemfenyő például éppen most dobta le a tűleveleinek egyharmadát. Ez igazából nem is nagyon látszik rajta, inkább csak alatta. Szép így is. Ez viszont előre jelzi, hogy a következő évben tele lesz új hajtásokkal. Ritmusa van. Megújul, vagy éppen tobozokat termel, mindig más. De az örökzöld jellegét sosem veszíti el. (folytatom)

2014.12.18.

6.

„...mint magadat”

És most jön a legújabb vesszőparipám. :D

Ma azt gondolom, semmi sem olyan fontos az életben, mint az önszeretet. De ha az én istenem nem tanít meg rá, hogy úgy vagyok szerethető, ahogy vagyok, alapvetően úgy vagyok jó, ahogy vagyok, akkor ez nem megy. Ezt az élményt valakinek el kell indítania az életemben. E nélkül mindig hiánytszenvedők, kiegyensúlyozatlanok leszünk. Ha ezt nem kapja meg valaki, akkor az beteg lesz. Ráadásul soha nem lesz érzéke arra, mi az, hogy másik ember, felebarát, embertárs. Az alábbi szöveget nemrég találtam a neten. Egyszerűbben és jobban én nem tudom összefoglalni, hát ideteszem.

„Elém került egy vers, amit Charlie Chaplin írt a témában. A 70. születésnapján írta (1959. április 16.). Lefordítottam, mert szerintem tökéletes.

„Amikor elkezdtem szeretni önmagam, észrevettem, hogy a kínok, a szenvedések és érzelmi fájdalmak csak figyelmeztető jelei annak, hogy a saját igazságom

ellenében élem az életem.

Ma már tudom, hogy ez: HITELESSÉG.

Amikor elkezdtem szeretni önmagam, megértettem, hogy mennyire tud bántani valakit az, ha rá akarom erőltetni a vágyaimat, miközben az idő még nem jött el erre, illetve az adott személy még nem állt készen rá, még akkor is, ha ez a személy én magam voltam.

Ma ezt úgy hívom: TISZTELET.

Amikor elkezdtem szeretni önmagam, felhagytam azzal, hogy másfajta élet után vágyakozzak és láttam, hogy minden, ami körülvesz, az valójában egy lehetőség arra, hogy fejlődjek.

Ma ezt úgy hívom: ÉRETTSÉG.

Amikor elkezdtem szeretni önmagam, megértettem, hogy minden körülmények között a megfelelő helyen és időben vagyok és minden a megfelelő pillanatban történik. Így nyugodt lehetek.

Ma ezt úgy hívom: ÖNBIZALOM.

Amikor elkezdtem szeretni önmagam, felhagytam azzal, hogy raboljam a saját időmet és abba hagytam a jövőre vonatkozó nagy tervek gyártását.

Ma csak olyan dolgokat cselekszem, amik örömet okoznak nekem és boldoggá tesznek. Olyan dolgokat, amik felvidítják a szívemet. Mindezt a magam módján csinálom, a saját ritmusomban.

Ma ezt úgy hívom: EGYSZERŰSÉG.

Amikor elkezdtem szeretni önmagam, felszabadítottam magam azok alól a dolgok alól, amik nem tettek jót az egészségemnek - ételek, emberek, dolgok, helyzetek és minden, ami elvitt önmagamtól. Először ezt a hozzáállást egészséges egoizmusnak tartottam.

Ma már tudom, hogy ez: ÖNMAGAM SZERETETE.

Amikor elkezdtem szeretni önmagam, felhagytam azzal a próbálkozással, hogy mindig igazam legyen, és azóta sokkal kevesebb alkalommal tévedtem.

Ma ezt úgy hívom: SZERÉNYSÉG.

Amikor elkezdtem szeretni önmagam, elutasítottam, hogy a múltban éljek és a jövő miatt aggódjak. Most, csak a pillanatnak élek, ahol MINDEN történik.

Ma napról napra élem az életem és úgy hívom: BETELJESEDÉS.

Amikor elkezdtem szeretni önmagam, észrevettem, hogy az elmém képes arra, hogy zavarjon és betegé tegyen. De ahogy összekapcsoltam a szívemmel, az elmém nagyon hasznos szövetségessé vált.

Ma ezt úgy hívom: A SZÍV BÖLCSÉSSÉGE.

Nem kell, hogy féljünk a vitáktól, összekülönbözésektől vagy bármilyen problémától önmagunkkal vagy másokkal.

Még a csillagok is összeütköznek néha, és a találkozásukból új világok születnek.

Ma már tudom, hogy EZ AZ ÉLET.”

(Tara)”

(folytatom)

2014.12.20.

7.

Van ennek a főparancsnak egy másik dimenziója is. Ez köti össze a két mondatot. Ezért tartja a törvényt és a prófétákat.

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

Ez a két parancsolat tartja a törvényt és a prófétákat.” (Mt. és Mk.)

Ha az istenre vonatkozó részt megtartom, akkor eggyé válok vele és önmagammal. Ha a második részt megtartom, eggyéválok magammal és magam másával, az emberrel. Mert minden és mindenki én vagyok avagy minden és mindenki azáltal létezik, hogy számomra létezik. És én is csak akkor létezem minden és mindenki számára, ha a számára létezem. Mert amiről nem tudok, az nekem nincs. Ha rólam nem tudsz, számodra nem létezem. Hát ez a lényeg: akarjam, hogy isten létezzen, akarjam, hogy én létezzek és akarjam, hogy más emberek létezzenek számomra. Nagy valószínűséggel ez persze már megtörtént, mert különben nem lennék itt és nem irogatnék erről. Most már nincs más dolgom, mint tudatosítani ezt az akarásomat. Tudatosítani és folyamatosan emlékezni rá.

Az én istenem nem tesz semmi olyat, ami engem kisebbé tenne, én nem teszek semmi olyat, amitől ő kisebbé lenne és egyikünk sem tesz olyat, amitől bármely ember kisebbé lenne. (Ettől persze embertársaimról még lehetnek lesújtó gondolataim pillanatnyilag, de elmúlik. :D Ahogy a magamról való lesújtók is elmúlnak. Jelenidejű indulataim nem tartósak. Magamnak is és másoknak is adok esélyt a változásra. Hiszen minden változás. Ma itt élünk a Föld nevű bolygón, holnap máshol, kinek-kinek elképzelései szerint.)

És így már nagyon érthetővé válik az a régi mondás: ne tégy másnak olyat, amit magadnak nem kívánsz. Ha magamnak megadom azokat a dolgokat amit Chaplin olyan jól felsorolt, akkor másoknak is meg fogom adni. És véletlenül sem fogok senkire ráerőszakolni olyat, amit ő nem kér, még akkor sem, ha magam számára az a lehető legjobb. És persze mások részéről sem fogom megengedni, hogy ráerőszakoljanak valamit, ami nekem nem jó. Meg lehet próbálni, de csak annyit kell megtanulni, hogy mikor kell mellőlem, vagy nekem mások mellől elmenni. Vagy fizikailag vagy lelkileg vagy mindkettő.

Fiatalkoromban Bandi bácsitól azt is tanultam, hogy a szeretet az nem érzélem, hanem egy tudatos döntés. Amikor már nem a szemeddel látsz, hanem a szíveddel. Amikor magadban is és másokban is azt a potenciált látod, amitől önmagunk vagyunk, ami számomra nem más, mint az isteni énünk. Annak a lehetősége, ami akkor lenne, ha eggyé válnánk az istenünkkel. Ezért szeretném, ha mindenki megtalálná az ő istenét („a te

istenedet”), akit szerethet és ő viszontszereti.

Válasz az első részben feltett kérdésre:

Az istenben élő szuverén emberfia, emberlánya szabad, tehát azt szeretné, ha mindenki szabad lenne. Tudja, hogy igenei és nemei igenek és nemek és azt szeretné, ha őszinte és egyenes párbeszéd zajlana az emberek között.

Az istenben élő szuverén lény független, nem fog függésekben tartani senkit és nem engedi meg, hogy mások függőségben tartsák.

Az istenben élő szuverén embernek nincs szüksége parancsokra és törvényekre, mert ezeket amúgy is meg fogja tartani. És sajna a ketreceket sem tűri. Pláne a kockákat. :D De senkit nem fog rákényszeríteni, hogy elhagyja a saját ketrecét, ha abban érzi jól magát. Legfeljebb ha megkérdezik, szól, hogy ugye tudod, hogy kalitkában élsz és a kalitka kulcsa a saját kezében van? No, igen, némi időnek azért el kell telnie, amíg ezt a szintet elérjük. Addig meg vannak a külső-belső harcockáink.

A harmoniát ezzel a két mondattal el lehet érni, mert „ez tartja a törvényt és a prófétákat”, csupán bátorságra és kitartásra van szükség. :D

Vége.

2014.12.20.

.....

Március 25. Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepe

Kozma László

Anyaság

**Életed pirosuló vércseppjét
Annak adod, kit nem ismersz még.
A benned élő Isten-álmot:
Világra hozdad a világot.**

